

VZKŘÍŠENÍ

ZDRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 60 – podzim 2004

75 let

je slušná řádka roků, a ten, kdo se dožije tohoto výročí svého narození, je jistě rád a patřičně ho oslavuje. I naše farnost má důvod radovat se a oslavovat, a především děkovat Pánu Bohu a Panně Marii, že už 75 let existuje a je živá. Její „narození“ se stalo 1. 10. 1929 dekretem Arcibiskupské konsistoře ze dne 18. 9. 1929 pod čj. 11266.

Hlavou nové farnosti byl ustanoven P. Josef Gargela jako prvofarář, který ji začal budovat na tehdejší pražské periferii. Usídlil se v novostavbě pana Holuba v Pitkovické ulici čp. 864 v blízkosti dnešního strašnického nádraží.

Začátky nebyly lehké, avšak mateřská ruka Panny Marie Neposkrvněné naší farnost neustále chránila. Jí – Matce Ježíšově i Matce naší děkujeme za to, že žijeme v této farnosti a na Její přímluvu jsme se dočkali nového chrámu, na který čekaly generace strašnických farníků.

V den 75. „narozenin“ naší farnosti – tedy v pátek 1. října – budeme při eucharistické oběti vzpomínat na všechny kněze, varhaníky, sakristány, ministranty a farníky, kteří se podíleli na životě farnosti, aby je Pán odměnil věčnou blažeností a nám ostatním udělil tolik darů a milostí, abychom se s nimi mohli jednou sejít v nebeském domě u naší Matky Panny Marie.

Na páteční setkání s vámi se těší

P. Marian OSB

Pozdravení svatého Metoděje Neposkvrněné

Neposkvrněná Panno!

Vzešla jsi světu jako zář jitřních červánků! Přineslas nám slunce slávy! Tys zapudila ze země strašlivou noc, tys přemohla moc tyrana, tys zvítězila nad smrtí a peklem. Tys urovnala nepřátelství, které rozdělovalo Boha a člověka. Tys nám zajistila mír. Tys uzdravila nemoci duše milostí svatosti. Tys osvětila okrsek zemský zářivým jasem pravdy!

Bud' zdráva Panno Maria, nevyčerpatelná studnice radosti pro lidstvo! Drahocenná perlo Božího království! Živý oltář Chleba, naší potrawy k věčnému životu!

Poklade lásky věčného Otce, bud' zdráva! Prameni Synova milosrdenství, bud' zdráva! Horou Ducha svatého zastíněná, bud' zdráva! Amen.

● Z KRONIKY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

Krušné byly začátky farnosti strašnické. Když revoluční převratová bouře rozmetala po volbách v r. 1919 i školní kapli strašnickou, kde katolíci bez všelikého předchozího ohlášení byli najednou vystěhováni na chodbu, spočinul zastrašený zrak jejich na hřbitovním kostele sv. Václava na Královských Vinohradech, kam ze Strašnic bylo nejbližší. Po dohodě s farními úřady na Olšanech, kam Strašnice byly přifařeny, a na Kr. Vinohradech u sv. Aloise a u sv. Ludmily, jichž kompetenci zase hřbitovní kostel podléhá, zažádali katolíci Strašničtí 13. ledna 1920 k arcibiskupské konsistoři v Praze o povolení služeb Božích ve zmíněném kostele na hřbitově Vinohradském a povolení toto došlo 10. března 1920 na zakročení arcibiskupské konsistoře. A v bouři protikatolického běsnění začíná hrstka nadšených katolíků Strašnických neúnavný boj, jemuž se musíme vždy v jeho nadšení a obětavosti podívat. Nedbali tehdejší protináboženské zuřivosti, šli ode dveří ke dveřím, burcovali netečné, povzbuzovali bojácné, posilňovali horlivé, sbírali obětavě halíř k halíři a nákladem často více než půldruhého tisíce Kč ročně vydržovali si služby Boží v kostelním hřbitově Vinohradském po plných 10 let. Zlatým písmem těžkých obětí zapisují se jména Novotný, Rychlý, Beneš, Bernard, Keller, Hrobař, Kočí, Vacín, Nykodým, Klepáč, Patsch, Cerefin, Zajíc aj. do knihy života katolického ve Strašnicích.

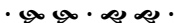
Dne 13. ledna 1924 zakládají dle vzoru vinohradského „Spolek pro postavení katol. kostela ve St. Strašnicích“, který po církevním i politickém schválení vzdor agitaci „Volné Myšlenky“ a všech protikatolických organizací rozvíjí činnost obdivuhodnou. Jako v prvotní církvi apoštolé rádi strpí rány pro pevné katolické přesvědčení ze všech stran na ně se hrnoucí, upevňují své řady a získávají nové

členy a bojovníky. Ač nejsou časnými statky obdařeni, přece ze skrovných prostředků upisují tisícové a stové obnosy na budoucí stánek Páně, pro nějž po několika zklamáních dostali přece krásný pozemek od šlechtné babičky Škrábkovy: A s pozemkem ve věnovací listině dává vzácné srdce svého syna, který dle přání matčina všechen svůj volný čas věnuje dílu velikému a nejen rozvážnými poradami, nýbrž i účinnou materiální pomocí, jako protektor spolku, neohroženě a věrně stojí vždy pohotově k podpoře a posile velikého díla vybudování první farnosti na rychle rostoucí pražské periferii. Od pevných, zásadám katolickým věrně oddaných povah těchto odráží se časem opakované útoky protikatolické, takže v památném roce tisíciletí sv. Václava v září 1929 podávají Strašničtí nejdůstojnějšímu arcipastýři žádost o zřízení samostatné duchovní správy, která jim také byla povolena výnosem arcibiskupského ordinariátu ze dne 18. září 1929.

Najali byt pro duchovní správu v novostavbě p. Holuba u železniční zastávky v Pitkovické ul. čp. 864 a od 1. října 1929 začal nový duchovní správce důstojný pán Josef Gargela se vzornou a příkladnou jejich účinnou pomocí budovati novou farnost pro Staré i Nové Strašnice.

P. Josef GARGELA

Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, pros za nás Boha!

● DUCHOVNÍ HUDBA J. B. FOERSTERA (1859 - 1951)

V jedné malé ulici ve Strašnicích, docela blízko našeho kostela, žil před několika desetiletími hudebník Josef Bohuslav Foerster. Jistě se pilně účastnil bohoslužeb v naší farnosti, jako dlouholetý varhaník (hrál u sv. Vojtěcha a u P. Marie Sněžné) a sbormistr soustředil právě zde své síly k napsání svých nejzralejších sborových a vokálně instrumentálních skladeb, často s duchovním námětem. Ve Strašnicích vznikla např. „Mše ke cti sv. Trojice“, velké kantáty „Betlehem“ a „Hymnus k P. Marii“, „Tři mužské sbory k počtě sv. Vojtěcha“ i řada melodramů na texty Ant. Klášterského, J. V. Sládka nebo R. M. Rilkeho. Dnes ještě žijí lidé, našťástí, kteří v mládí „byli u toho“ a mohou nám o těchto věcech vyprávět.

Své podivuhodné vzpomínky na Foerstera a jeho dobu mi vyprávěl básník a překladatel pan Miroslav Matouš:

»Co je duchovní umění? Látka k přemýšlení nad těmito otázkami se mi stala naléhavou, když jsem četl úvahu Zdeňka Nejedlého o umění a náboženství. Viděl jsem, že v článku je záměrně zaměřeno umění náboženské za církevní, aby sama víra v Boha byla zlehčena... Dávno mi bylo jasné, že „Biblické písně“ a „Stabat Mater“ jsou záležitostí nejen chrámu, ale především skladatelova srdce a přesvědčení. Bylo pozdě jít za Dvořákem; ale byl přece naživu jiný věřící skladatel. Za květnového odpoledne (roku 1949 - pozn. red.) jsem poprvé zazvonil u strašnické vily.

Ze dveří sešla do zahrady paní, o níž nebylo pochyb, že je mistrovou chotí. Vlídně mě vyslechla a uvedla dovnitř. Pamatuji se, jak Foerster volně sestupoval po schodech do haly. Seznámil jsem se nejprve s jeho chůzí a hleděl, jak se postupně objevuje celá postava s mírně skloněnou bělovlasou hlavou.

Rozhovor trval dlouho a neměl sporných míst. Došli jsme k těmto závěrům: Náboženské umění není vázáno na církevní formy a dokonce ani na náboženské pojmy. Má daleko širší rozpětí, než se má obecně za to, a nelze mu vytyčit hranice. Naproti tomu umění vyloženě církevní nemusí být náboženské, není-li podníceno opravdovou vírou. V tom smyslu je umělecké dílo Foersterovo, jak mi sám řekl, ve všech oblastech, hudební, slovesné i výtvarné, náboženským, lépe duchovním uměním, ať je Bůh v díle jmenován či nikoli. Skončili jsme slovy evangelia: „Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého

nebeského otce.” O tom verši prohlásil mistr, že se vztahuje neméně na umění než na sám život, protože obojí je darem od Boha.

Byl jsem vděčen za přijetí tak nečekaně přátelské a nutilo mě to poděkovat ještě dopisem. Do obálky jsem vložil překlad písně Beethovenovy „Oslava Boha v přírodě” a svou báseň „Žár lampě mé rač Hospodine dáti”.

Za několik málo dní došla odpověď: „Milý pane Matouši, těším se z Vašeho listu. Za návštěvy u mne jste mi dal nahlédnout do své duše. Váš dopis a jeho příloha dokreslily obraz. - Váš překlad Beethovenovy písně má sílu a lapidárnost originálu a váš Žár lampě mé..., dovolíte-li, bude mnou zhudebněn. Až mě zase navštívíte, promluvíme si o té věci. Buďte zdrav a Bůh vám žehnej... Foerster”.

Odpověď mě zaplavila vlnou radosti. ...

Mistrova choť nám později vyprávěla, že před lety uvedlo Pěvecké sdružení pražských učitelů tuším v Dánsku nebo v Nizozemí Foersterovy mužské sbory. Po vystoupení vyhledal sbormistra jakýsi kněz a řekl mu přibližně toto: „Nerozumím vaší řeči ani neznám skladatele, jehož sbory jsem právě slyšel. Ale tolik vím, že byl ve společenství s Bohem.” ... «

Vyprávění pana Matouše bylo podrobné a bohužel delší, než kolik se vejde na stránky našeho zpravodaje. Z první nesmělé návštěvy vzniklo hluboké přátelství s Foersterem, které trvalo až do skladatelovy smrti.

Ulice ve Strašnicích, v níž Foerster žil posledních patnáct let svého požehnaného života, nese dnes jeho jméno. Zde se dožil vysokého věku, přes 91 let a téměř až do poslední chvíle psal svou hudbu. Vila na adrese Foersterova ul. č. 9 sice už nemá nad vchodem obraz Madony, jak na to vzpomínal pan Matouš, vlevo od vchodu zato najdeme pamětní desku s reliéfním portrétem umělce a vzpomínkou na léta, kdy zde umělec pobýval. Žila tu pak ještě jeho vdova, paní Olga Foersterová. V posledních desetiletích se místo a jeho okolí asi dost změnilo. Převládá teď moderní paneláková architektura, sídlí zde firmy s kanceláři, jen několik původních vil tu zůstalo. Jméno ulice a pamětní deska na domě však dodnes připomínají velkého hudebníka, věřícího člověka, který tehdy patřil a jistě patří trvale také do naší farní rodiny.

- av -

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

◆ **28. září – sv. Václava – národní pout'** do Staré Boleslavi. Mládež a otec Jan jdou pěšky, kdo by měl zájem se přidat, ať se u otce Jana přihlásí.

◆ **Chystané akce pro děti:**

2. 10. Druhý misijní kongres dětí

16. 10. Drakiáda

11. 11. lampionový průvod na Vyšehradě

5. 12. Mikulášská nadílka

Bližší informace si přečtete na „dětské stránce“.

◆ Dostali jsme dopis od paní Jitky Cvrčkové, manželky **sochaře Radoše Cvrčka** – autora sochy P. Marie v našem kostele. Při příležitosti umělcových 60tých narozenin uspořádali manželé Cvrčkovi výstavu, na kterou vás všechny srdečně zvou.

Výstava potrvá do 20. října a je v Chýni. Na nástěnce je plakátek s bližšími informacemi.

◆ Připomínáme výzvu z minulého zpravodaje – **fototéma „Náš kostel“**. Naším záměrem je uspořádat malou výstavku zajímavých a neobvyklých pohledů kostela. Zatím se úkolu dobře zhostili naši nejmenší a s Lídou nakreslili několik obrázků.

◆ **Krátce z divadla MIRIAM**

Novou divadelní sezónu ve Strašnicích zahájíme představením hry Erica-Emmanuela Schmitta “Návštěvník” ve čtvrtek 7. října v 19.30 hod. Brilantní herecký koncert čtyř výborných protagonistů v čele s Petrem Pelzerem a Petrem Kostkou se stává dosud zřejmě nejúspěšnější inscenací Divadla Miriam. Právě s tímto představením začíná být soubor zván nyní na zájezdy do divadel po celé republice.

Novou premiéru ve Strašnicích připravujeme na neděli 10. října v 15 hod., tentokrát to bude “**Perutinka**”, pohádka o holčičce, které se splnil - alespoň ve fantazii - sen létat. Francouzský básník, surrealista Paul Eluard napsal svou báseň v próze jako příběh pro děti i dospělé. Výlet do světa fantazie ztvární herecky Lucie Trmíková, doprovodí ji hudba houslí a

kytary dua Růženy Sršňové a Petra Traxlera. Další repríza pohádky “Perutinka” bude 24. října.

Na začátek listopadu se chystá další premiéra, tentokrát představení pro dospělé. Nechceme předbíhat, prozradíme jen, že se jedná opět o text našim divákům již dobře známého francouzského autora Erica-Emmanuela Schmitta.

Letní prázdniny se nijak nedotkly pokračování projektu Divadlo v chrámu. “Putovní” představení “Pilátova žena” (podle románové předlohy Gertrudy von Le Fort) bylo hráno např. ve Voticích, Kosově Hoře, Nových Hradech a v Dobré Vodě; 24. září bude uvedeno v Prusinách u Plzně. V Praze tato hra je uváděna pouze v kostele sv. Voršily na Národní třídě.

I v nové sezóně chceme nadále zachovat dostupnou cenu vstupného včetně vstupenek zcela **zdarma pro důchodce**. Divadlo Miriam je zřejmě jediným divadlem v Praze, které takto vychází vstříc našim dříve narozeným spoluobčanům. Těšíme se tedy opět na shledání s vámi se všemi, mladšími i staršími, našimi věrnými strašnickými diváky.

(další informace: www.volny.cz/divadlo.miriam)

- av -

● OHLÉDNUTÍ ZA PRÁZDNINAMI

Kolovýprava – Veselíčko

Již podruhé jsme my – mládežníci strašnické farnosti - vyrazili s naším velebným otcem Janem na tzv. kolovýpravu. Opět hned v prvním týdnu prázdnin a v trošku jiné sestavě než loni. Cílem bylo Veselíčko u Žďáru nad Sázavou.

Mějte seřízená kola!

Sraz byl ve čtvrtek 1. července na Smíchovském nádraží. Podle informací od Jana měl mít každý účastník seřízené kolo ze servisu – to aby se předešlo případným problémům s koly. Když všichni dorazili, zdálo se, že je vše v pořádku – ovšem až na Aniččino kolo. Bicykl byl sice v servisu a jezdit se na něm dalo, leč s brzdama už to bylo horší. Jaksi nebyly funkční... Jan, který je už zvyklý opravdu na leccos díky zkušenostem se svým kolem ☺, to vzal s chladnou hlavou – ve Žďáru se to už nějak opraví.

Neopravilo! Po nákupu se ze Žďáru jelo ještě 6 km do Veselíčka. Počasí nám taky zrovna nepřálo, pršelo. Do chaty jsme dojeli všichni v pohodě – i Anička. A protože chata byla půjčena od rodiny Smolků nechyběla na ní starší (zato funkční) kola.

Hurá na kola

V pátek jsme vyrazili na první kolovýlet. 1. zastávka byla u kostelíka ve Fryšově. Poté jsme krátce pobýli v ekologickém info centru v Krátké a protože už byl čas na oběd, zajeli jsme do Sněžné do restaurace. Po obědě jsme se stihli podívat do Paseckých skal a pak už rovnou do chaty. A protože to byl jeden z nejkratších výletů, ujeli jsme „pouhých“ 43 km.

Devět skal

V sobotu byl naopak jeden z nejdelších výletů. Jeli jsme až na Devět skal, kde jsme pár kilometrů „crossili“. Počasí nám opět nepřálo – pršelo. Tento den se neobešel bez karambolu. Při jednom z mála úseků, kde jsme nemuseli šlapat, ale brzdit, dostal Pavel smyk a Jana, která jela za ním, to už bohužel neubrzdila... Oba to našťástí přežili, ovšem Janino kolo mělo nalomenou vidlici. Do Veselíčka na něm musel dojet Jan, dál už ale bylo nefunkční. Ještě že máme tak šikovného pana kaplana a varhaníka! Použilo se další kolo ze Smolkovic zásob. Přesněji řečeno pouze vidlice, která se pak vyměnila na Janině kole.

Odpočinkový den

Byla už neděle (toto ale utíká) a my jsme jeli na mši do nedalekých Jam. Po mši hned do Žďáru ke kostelu sv. Prokopa a na oběd. Neminul nás ani klášterní kostel Zelená Hora, kde jsme si vyslechli pana průvodce. A pak už se jelo do Lhotky na koupálko. Koupat se byli v té zelené ledárně jen kluci. 20 km za den opravdu stačilo. Malé překvápko večera – vařili naši hoši!

Vláčkem a po nohách

V pondělí, při svátku Cyrila a Metoděje, jsme zajeli vláčkem do Nedvědic. A pak rovnou pěšky na Pernštejn. Prohlídky tamního hradu nikdo nelitoval. Byl opravdu nádherný. V plánu byly ještě další 3 zříceniny, časově nám to ale nevyšlo, a tak jsme pěšky došli do Bystřice na vlak (17 km).

Jimramov

Bylo úterý. Vzali jsme kola a jeli vlakem do Bystřice. Na kole jsme jeli 17 km do Jimramova. Tam jsme si to v rychlosti prohlídli – počasí tradičně zklamalo. Zpátky se jelo přes Nové město na Moravě. Celkem jsme ujeli 53 km.

Táborák

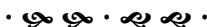
Středa – konečně krásné počasí! Jeli jsme přes Žďár do Polničky a pak do Krucemburku. Na přehradě Velké Dářko jsme se vykoupali a jeli do chaty. Na šestou jsme vyrazili na mši do Jam a nikomu ani nepřišlo, že to byl vůbec nejdelší výlet za celý pobyt. Večer jsme si udělali táborák a přišel se za námi podívat kněz z Jam.

Odjezd

Poslední den a my odjíždíme. Počasí je opět krásné. Dopoledne je ve znamení velkého úklidu. Pak už jedem do Žďáru na jízdo a na vlak. Po 16 hodině dorážíme do Prahy.

Všichni se určitě shodneme, že je na co vzpomínat. I přes nepřízeň počasí, kdy nám prakticky neustále přšelo, byli všichni dobře naložení a Jan měl s námi občas opravdu svatou trpělivost. ☺

Lenka Reinosová

Velkovýprava Poloniny 8. - 17. 8. 2004

Sešli jsme se 8. srpna večer na Hl. nádraží, odkud jsme vyjeli vstříc našemu vzdálenému cíli – obci Runina poblíž ukrajinsko-polských hranic.

Druhého dne dopoledne jsme stanuli před chatou, ve které jsme se měli ubytovat. Dovezl nás k ní Avii její majitel, poněvadž s autobusovou dopravou to zde nebylo nijak slavné, a ze Sniny, kde jsme vystoupili z vlaku, to bylo do Runiny ještě kus cesty. Chata nám byla předána s tím, že předešlý den tu byla pánská jízda, a že si to tu budeme muset trochu uklidit.

Dopoledne jsme si ještě udělali krátký poznávací výlet po okolí a večer po mši svaté šli brzy spát.

Další den jsme měli v plánu výlet do Ruského sedla na slovensko-polské hranici. Cesta ubíhala příjemně a počasí nám přálo. V druhé polovině výletu však začalo přšet, a protože jsme zrovna sestupovali z hřebenu, měli jsme co dělat, abychom se udrželi na nohou a neuklouzli. Nicméně jsme dorazili všichni špinaví od bahna, a v chatě se následně strhla bitka o sprchu (což je na akcích velice vzácný úkaz).

Ráno jsme se probudili do jednoho z nejhezčích dnů. Udělali jsme si výlet po okolních vesnicích a tamních kostelích. První z nich byla pravoslavná vesnice Ruský Potok. Místní ženy nám nechtěly kostel otevřít, naše skupinka v nich nejspíš vzbudila neoprávněné obavy. Už to vypadalo, že kostely neuvidíme, ale nakonec dorazil pan kostelník a pustil nás dovnitř. Nejdříve jsme si prohlédli starý dřevěný kostel z 18. st., kde se mše slouží už jen příležitostně. Pár kroků od něj byl kostel nový, kde se každou neděli slouží od osmi hodin ráno do dvanácti. Byla to jedna z nejzbožnějších obcí široko daleko.

Po pár hodinách jsme došli do Topoly. Po osvěžení se v potoce protékajícím vesnicí jsme navštívili místní, tentokrát řecko-katolické kostely. Vyslechli jsme si odborný výklad zdejšího kněze a odebrali se na autobusovou zastávku. Sedíce na trávě zmožení vedrem najednou koukáme, jak se ze zatačky vynořuje početná skupina místních stařenek. Těžko říct, kdo u koho vzbudil větší zájem. Prohodili jsme s nimi pár slov a odjeli do Runiny.

Ráno jsme vyrazili k hřebeni, po kterém jsme chtěli dojít do Uličského Krivého, prohlédnout si zde kostely a autobusem se vrátit zpět.

Pod hřebenem jsme dostali na vybranou – buďto vylézt na hřeben trasou kratší, ale méně přehlednou nebo cestou přehlednější, ale o něco delší. Demokraticky jsme zvolili druhou možnost. Jak jsme šli, najednou se cesta začala vytrácet. Prodírali jsme se vysokou travou, maliním a přelézali padlé stromy. Kdoví, co by nás čekalo, zvolili-li bychom si možnost první.

Trasa, kterou jsme měli ujít po hřebeni nebyla nijak závatně dlouhá a v mapě byla navíc značena pěšina, počítali jsme tedy s tím, že do Uličského Krivého se nebudeme muset nijak hnát. Čas běžel a my jsme podle mapy byli stále někde na začátku. (I když je taky pravda, že Jan moc přesně nevěděl, kde vlastně jsme.) „Pěšinu“ začala znenadání lemovat kvanta zrezivělých neodpálených pum, handgranátů a dalších podobných zbraní.

V tom se začali hladoví dožadovat oběda. Na ten ale nebyl čas, stále jsme totiž nevěděli, kde jsme a potřebovali jsme stihnout autobus z Uličského Krivého. Rozdali jsme si tedy pár sušenek a šli dál. Podle azimutu jsme poměrně krkolomně slezli do údolí, kde byla konečně normální cesta.

Jakmile jsme došli do vesnice, hladoví se opět začali hlásit o svá práva, a tak se v nedaleké hospodě nakoupily další sušenky. Prohlédli jsme si místní kostely, usoudili, že tady už z toho mají docela byznys a odjeli do Runiny.

Další den byl naplánován výlet na Rabiú Skálu. Šlapání nebylo dlouhé, ale znepríjemňovala nám jej promoklá obuv z předchozího dne. Z vrcholu byla vidět opravdová krása této krajiny, která se rozprostírala kolem nás. Konec dne byl opět deštivý a kluzký terén si vybíral své oběti. V chatě nás uvítali pozůstalí s večerí a byli jsme rádi, že jsme mohli jít spát.

V pátek třináctého jsme se vydali na vrch Kremenec nacházejícím se na ukrajinsko-polsko-slovenské hranici. Nejprve jsme autobusem přijeli do Nové Sedlice, což bylo výchozí a odchozí místo tohoto výletu.

Jan s dvěma dobrovolníky odešel nakoupit něco k svačině a nejmenované osoby mezitím málem zbořily plechovou autobusovou zastávku. Chvilí poté, co jsme vyšli, se Vojtěcha P. zmocnila jakási paní, která na své zahradě u cesty sekala trávu s tím, zdali si nechce taky zasekat a trochu jí pomoci. Vojta bez váhání přelezl plot, chopil se kosy a začal kosit. Půlka výpravy však

mezitím zmizela z dohledu, a tak Vojtěch kosu vrátil, nám skončilo představení a museli jsme jít dál.

Procházku krásnou přírodou nám kousek před cílem lehce narušil drobný deštík. Než jsme došli na vrchol, už lilo jako z konve. Přesto, že jsme se všichni navlékli do pláštěnek, neztratil výlet nic na své radikalitě. Z cest se staly potůčky a my před sebou měli ještě čtyři hodiny chůze. Vzápětí Jana napadlo ještě umocnit radikalitu výletu tím, že bychom sestup z hřebene mohli vzít podle azimutu. To ale znamenalo, že můžeme velmi snadno narazit na velmi těžko průchodné houštiny, a tudíž se tento návrh nesetkal s úspěchem. Změkčile jsme tedy došli do údolí po značce. Dole jsme zjistili, že přes cestu dál nám teče hodně rozvodněný potok. Jan tedy že to zkusí přebrodit – nedošel ani do půlky a usoudil, že je tam moc silný proud. Tak vylil vodu z bot, které si bylo na jakékoli brození zbytečné sundávat, zvláště pak u Jana, který měl i tak v botách vody bezkonkurenčně nejvíc. Neopečovávané goretexty totiž prasklinami napouštěly vodu dovnitř, ale materiál ji už nepustil ven. Nechtěli jsme riskovat, že proud v potoce někoho spláchne, přesto však dobrodružnější část výpravy byla viditelně zklamána, když se asi po kilometru chůze podél potoka objevil most. Z vesnice jsme pak už autobusem dojeli zpět k chatě.

Osmého dne, poněvadž byla neděle, jsme se chtěli zúčastnit slavení mše v řecko-katolickém kostele. Ta byla od osmi hodin ráno v Topole. Večer přede mší jsme sice dostali pár informací o tom, co nás bude čekat, přesto však většina věcí byla pro nás novinkou. Mše se sloužila ve staroslověnině, ve stejném jazyce, v němž se předtím věřící zpívanou formou modlili růženec. Část z nás seděla vpředu v prvních lavicích, část nahoře na kúru a Jan koncelebroval. Byla to nádherná mše.

Pak jsme si udělali ještě krátký výlet a zašli jsme se podívat i do míst, kde kdysi stávala vesnice. Ta však byla r. 1986 v souvislosti s výstavbou vodní nádrže zrušena. Prohlédli jsme si alespoň hřbitov a u ruin bývalého kostela se krátce pomodlili.

Byl to náš poslední den na Slovensku, který ještě za něco stál, a jak se blížil konec, začalo se řešit, kdo napíše článek. Jan, asi opět v zájmu o pokračování nápravy své reputace, která začala v Hamburku, nezapomněl podotknout, že tady už se sprchoval čtyřikrát, a že „to by bylo dobrý tam napsat“.

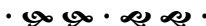
Na večer jsme měli přichystané buřty, že si uděláme ohýnek. Jan se ujal štípání dříví, ale neměl v tom asi moc praxi, takže se to neobešlo bez poťouchlých poznámek přihlízejících, kteří sledovali dění z okna kuchyně.

Vzhledem k tomu, jak nečekaně evangelizační spád mohou některé táboráky vzít, lze tento táborák považovat za jeden z těch obyčejnějších.

Dopoledne jsme museli odevzdat chatu uklizenou, takže jsme museli o něco dříve vstávat. Potom jsme odešli do centra Runiny na autobus, který nás dovezl do Topoly, kde jsme přestupovali. Měli jsme chvíli čas, a tak jsme se pokusili najít zdejší židovský hřbitov. Bezúspěšně jsme se vraceli kolem místní fary, kam byl Jan vzápětí pozván na kafe. My jsme dostali kousek melounu, a pak nám byla vysvětlena cesta ke hřbitovu.

Autobus nás odvezl do Sniny, kde jsme dostali ještě asi hodinu rozchod. Pak jsme nasedli na vlak a s přestupem v Humenném jsme dojeli až do Prahy.

Jana Pojslová, Pavel Hůla

Putování do Nové země

Za devatero horami a devatero řekami leží na Českomoravské vrchovině vesnička jménem Číhošť. Na první pohled to je obyčejná česká vesnice. Ale už na ten druhý se tam dějí, nebo spíše dály, neobyčejné věci. Je tomu již 56 let, kdy se ve zdejším kostelíku stal proslulý číhošťský zázrak. Bylo to na druhou adventní neděli, když se náhle při mši pohnul křížek nad svatostánkem. Komunistický režim celou věc náležitě prošetřoval, ale nedospěl k žádnému závěru. Tato událost mu byla pouze záminkou k umučení tamějšího pana faráře.

Já ale naštěstí budu psát o události zcela jiné, kde nikdo nikoho nemučil, ani jinak netrýznil. Ba právě naopak. Píšu totiž o letním dětském táboře, kde jsme zažili mnoho legrace, o kterou se takto chceme s vámi podělit. Jistě už tušíte, kde jsme vlastně byli. Ano, bydleli jsme ve Vlkanově, což je sousední vesnice Číhošti. A kdo jsme my? Především organizátor celé akce otec Jan, naše paní kuchařky a zdravotnice Lída Burianová a Marie Kamarádová a ještě čtyři další studující pomocníci. Děti bylo tolik jako karet na prší či mariáš, tedy 32.

V tomto počtu jsme se v sobotu 21. srpna ráno vydali na cestu. Po rychlém ubytování a obědě se už hrála první informativní hra. Tam se děti dozvěděly, že nadcházející týden není ve skutečnosti tábor, ale putování. Na konci měli totiž všichni dojít do Nové země, kterou si sami vybudují. Budovalo se samozřejmě obrazně podle umístění v každodenních hrách, které děti hrály rozděleny do pěti družstev-společenstev. Takové hry se nazývaly putovní. Vedle toho jsme hráli ještě mnoho jiných her, z nichž největší úspěch

sklidili Pašeráci. Tato hra má však zcela opačný účinek, než má dětská hra mít. Unaví totiž především vedoucí, a tak se hrála pouze dvakrát.

Po každé hře nebo výletě jsme se vždy těšili domů, kde nás čekalo dobré jídlo. Jenom o pořádku na pokojích by se dalo říci všechno, jen ne, že byl dobrý. Kluci, kterých bylo šestnáct, spali na jednom pokoji, jenž sloužil zároveň jako jídelna. Měli tam každý hodně málo místa na věci, ale to jim očividně moc nevadilo. Dívčí polovina byla sice ve dvou pokojích, ale místa měly holky snad ještě méně. Tento nedostatek však vadil nejvíce nám vedoucím. Asi nemusím popisovat, jak nesnadné je uspat šestnáct kluků naskládaných v jedné místnosti.

Když se to přece jen podařilo a děti pokojně oddychovaly, sloužil pro nás Jan ještě mši svatou. Po ní jsme zalehli, či spíše omdleli únavou i my, abychom si alespoň trochu odpočali do dalšího dne. Ten pokaždé začínal rozcvičkou a modlitbou, kromě neděle, kdy nebyla rozcvička. Neděle byla vůbec slavnostní den se mší svatou v přírodě. Děti postavily uprostřed lesa kapličku z větví a kapradí s mechovým oltářem, čímž mše dostala ještě tajuplnější půvab.

Odpoledne se pak hrála skutečně nervydrásající závěrečná putovní hra. Ta naprosto změnila průběžné pořadí společenstev, čímž zmátla i nás, kdo jsme ji připravovali. Pak už na nás čekalo jen pěkné večerní předávání cen a nepěkné ranní balení věcí. Ale i to jsme nakonec zvládli, takže se ještě mohlo jít na krátký výlet. A když vlak v šest hodin večer zahoukal na Masarykově nádraží v Praze, byli jsme sice unavení, ale spokojení. Vždyť dětem se tábor líbil a vše dobře dopadlo.

Vojtěch Pleskot a Miroslav Majer

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

prázdniny utekly jako voda a školní rok utíká téměř stejně rychle. Je bezva, že mi spousta z vás na konci prázdnin prozradila, že se už těší do školy, a to nejen na děti, ale i na paní učitelky! To je skvělý, ne?!

Moc se těším, že někdo z vás napíše nějaký zajímavý prázdninový příběh. Až nás v zimě omrzí škola, budeme vzpomínat na léto.

Jistě si pamatujete na návštěvu dětí z Ugandy v naší farnosti, které přijely do naší republiky jako malí misionáři pod záštitou Papežského

misijního díla dětí (PMDD). U někoho z vás byly dokonce doma na obědě, odpoledne jsme s nimi strávili sportovní odpoledne na školním hřišti v Dubečské. Moc se jim u nás líbilo.

Na konto PMDD posíláme výtěžek z akce Pečení misijních koláčků.

Nyní mám pro vás pozvání na **2. Misijní kongres dětí**, v sobotu 2. října 2004. Kongres bude ve Vilémově u Golčova Jeníkova. Kromě setkání s misionáři je na programu misijní olympiáda a na závěr mše svatá.

Odjezd je v 8:03 z Hlavního nádraží, příjezd kolem 18. nebo 20. hod. na Hl. nádraží.

Kdo by měl zájem, nahlaste se v sakristii, abychom zajistili potřebný doprovod.

Drakiádu letos plánujeme na sobotu 16. října odpoledne. Sraz draků a dračic prozatím před kostelem, zatím nemáme přesně určené místo, kde budeme draky pouštět, aby dobře létaly. Ráda si nechám poradit, kam se vypravit. Vše ještě upřesníme na nástěnce.

Lampionový průvod na sv. Martina na Vyšehradě se jako každoročně koná 11. listopadu, letos ve čtvrtek. V 16 hod. je v rotundě sv. Martina mše svatá, po ní průvod po hradbách, na závěr přijede Martin na bílém koni. S dětmi se sejdeme v 15,30 před kostelem, návrat kolem 18,30 před kostel.

Mikulášská nadílka bude v neděli 5. prosince, od 17 hod. ve farním sále, podrobnosti najdete na nástěnce.

Děti, doufám, že si nějakou z nabízených akcí vyberete a že společně prožijeme pěkné chvíle.

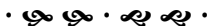
Lída

INFORMACE O SPOLEHLIVÝCH FIRMÁCH A PRACOVNÍCÍCH, VĚTŠINOU Z ŘAD FARNÍKŮ

		Telefon, M = mobil
malování pokojů, tapetování, lakování	Pavel Juříček	272 659 191
silikonové těsnění oken a dveří, žaluzie	Pavel Brtva	274 775 796
opravy televizí, videa a veškeré elektroniky	František Šika	274 860 048 M 603 856 946
realitní služby, koupě, prodej a výměny bytů a domů, právní pomoc aj.	fa Ing. P. Šrámek	zázn. 224 256 445 272 766 015 (po 20. hod.)
zednické a instalatér. práce, (jen drobné opravy)	Ladislav Pořízek	272 654 479
bezplatné poradenství v oblasti rodin. financí, zhodnocení vašich úspor, pojištění	Magdalena Bílková <i>finanční poradce OVB přijde k vám</i>	271 722 550 M 606 505 543
kadeřnice – dochází do domu	Eva Dlouhá	274 815 772
němčina - výuka, překlady, příprava na zkoušky, jedn. i skupiny, i dochází	Dr. V. Holub, CSc.	274 813 231
malířské a natěračské práce (zkušený, zručný, ochotný, nízké ceny)	fa Pavel Franta	274 784 382 M 605 205 314
doučování jaz. - Aj, Nj, Fr, Šp, Lat práce na PC - Windows, Internet	Josef Voráček	272 651 059
odvozy osob i věcí; pořízení videozáznamu z rodinných událostí	František Novák	M 724 224 213
švadlena - opravy a úpravy oděvů, šití na zakázku (i z kůže), opravy výšivek a krajek	Zuzana Bartáková	274 820 128

Další firmy a odborníci – důchodci, kteří by chtěli také oznámit svou nabídku ve VZKRÍŠENÍ, se mohou přihlásit ve farní knihovně v obvyklou dobu.

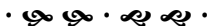

Z knihy otce Marie-Eugene od Dítěte Ježíše „Tvá láska rostla se mnou“
O sv. Terezii z Lisieux

Naší přejemnělé a blazeované civilizaci, která ztratila smysl pro nekonečno a která tím strádá, seslal Bůh dívku, jež půvabně a se zářivou čirostí své prostoty opakuje věčné poselství jeho lásky, tj., že nás On stvořil z lásky, že jeho láska je stále živoucí, že se ještě víc rozhořívá, když se jí odevzdáme, že On očekává, že ho budeme milovat jako děti, aby i On nás mohl milovat jako maličké děti.

Ke každému mezníku dějin staví Duch svatý nějakého průvodce, každé nově vznikající civilizaci dává nějakého učitele, který má šířit jeho světlo....

Terezie patří mezi největší duchovní učitele církve všech dob, takové, kteří ve svrchované míře dokáží vést duše a ukazovat jim cestu.

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.,
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Úvod do křesťanství: středa 18.45 – 20 hod. v učebně

Chrámová hud. skupina KALOKAZHATIA: zkoušky čtvrtek 17 hod. v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantnet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného Početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.
Redakčně zpracoval kolektiv.